

Arrest

nr. 73 319 van 16 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 november 2012 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker), de heer O.A., als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Vranje, Servië. U woonde in Preshevë (Zuid-Servië) en bent in het bezit van de Servische nationaliteit. Op 1 maart 2010 vroeg u voor het eerst asiel aan in België. Op 27 april 2010 nam het Commissariaat-generaal een

weigeringsbeslissing omdat u geen gevolg had gegeven aan uw oproeping tot gehoor. Op 3 mei 2011 diende u een tweede asielaanvraag in België in. Van februari 2000 tot december 2001 was u als soldaat actief bij het UCPMB (Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegjë en Bujanovc). Omwille van de oorlog heeft u een trauma. Zo verliest u soms de controle en het bewustzijn. De laatste drie jaar heeft u hier steeds vaker last van. U ging voor deze problemen twee keer per maand naar een arts in Kosovo die u onderzocht en medicatie voorschreef. Sinds begin 2008 werd u minstens 10 à 15 keer door de politie meegenomen voor ondervraging. Er werden u vragen gesteld over misdrijven die gepleegd waren in Gjilan (Kosovo). U had hier evenwel niets mee te maken. In november 2008 werd uw vriend B.(...) F.(...) samen met negen anderen (die allen actief waren geweest in het conflict in Zuid-Servië) door de Servische gendarmerie gearresteerd in Preshevë en opgesloten in Belgrado. Uit schrik gelijkaardig problemen te kennen, vluchtte u naar Gjilan. Een maand na de arrestatie van B.(...) zocht de regionale politie en de Servische gendarmerie u thuis. Uw echtgenoot en kinderen werd gevraagd waar u was. Sindsdien kwamen de Servische autoriteiten meermaals naar uw huis om navraag te doen naar uw verblijfplaats. Als gevolg hiervan verliet u in maart 2010 voor het eerst Servië, richting België waar u op 1 maart 2010 asiel vroeg. Aangezien u geen onderdak vond in België, keerde u diezelfde maand nog terug naar Kosovo. U verbleef in Gjilan, terwijl uw echtgenote A.(...) A.(...) met de kinderen naar Preshevë verder trok. Sinds uw terugkeer kwamen de Servische ordediensten wederom om de 4 à 5 dagen naar uw huis om inlichtingen over u te vragen. In juni 2010 werd u door de rechtbank in Vranje opgeroepen.

Op 7 juni 2010 meldde u zich samen met uw advocaat (welke u reeds sinds februari 2008 onder de arm had genomen) bij de rechtbank. U werd ervan verdacht oorlogsmisdaden in Kosovo gepleegd te hebben.

In afwachting van een uitspraak van de rechtbank diende u zich dagelijks bij de politie te melden. U meldde zich drie à vier keer bij de politie voordat u besloot Servië een tweede keer te verlaten. Begin augustus 2010 trok u met uw gezin naar Frankrijk waar u asiel vroeg. Aangezien België verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van uw asielaanvraag werd u op 26 april 2011 naar België gebracht. Tot slot verklaart u dat uw dochter O.(...) sinds haar geboorte problemen heeft aan haar darmen. Ze werd hiervoor 2 à 3 keer geopereerd in Belgrado. Artsen slagen er echter niet in haar volledig te genezen. U bent in het bezit van uw Servisch paspoort (uitgereikt in Vranje op 3 september 2009), uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw Servisch nationaliteitsattest, uw huwelijksakte, twee medische attesten betreffende de operaties welke uw dochter O.(...) in Belgrado onderging, een convocatie volgens welke u zich op 7 juni 2010 als verdachte bij de rechtbank van Vranje dient te melden, een opsporingsbevel dd. 4 april 2011, een aanhoudingsbevel dd. 4 april 2011, een huiszoekingsbevel dd. 15 februari 2011, een Belgisch medisch attest volgens welke u op consultatie gaat bij een psycho-analyst en een internetartikel betreffende de reactie van Albanese politieke partijen op de arrestatie van B.(...) F.(...) en de negen anderen.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelde Servië in augustus 2010 verlaten te hebben nadat er een rechtzaak tegen u werd opgestart bij welke u ten onrechte in verdenking werd gesteld van het plegen van oorlogsmisdaden in Kosovo. Uit uw verklaringen blijkt dat u sinds begin 2008 door de politie werd meegenomen voor ondervraging over mogelijk gepleegde misdrijven in Kosovo en dat – volgens het door u voorgelegde arrestatiebevel dd. 4 april 2011 – u op 11 juli 2008 officieel in beschuldiging werd gesteld. U weet niet of uw zaak nog steeds hangende is voor de gerechtelijke autoriteiten in Servië (CGVS dd.5.7.2011, p.4).

Er dient echter te worden vastgesteld dat de door u voorgelegde documenten (een opsporingsbericht, een arrestatiebevel en een huiszoekingsbevel) bol staan van taal- en schrijffouten waardoor er niet de minste bewijswaarde aan deze documenten kan worden gehecht. Volgens de convocatie van de rechtbank van Vranje wordt u bovendien als verdachte opgeroepen volgens artikel 248, alinea 2 van de strafwet. Artikel 248 telt echter slechts één alinea en betreft het niet naleven van gezondheidsvoorschriften in geval van een epidemie. Aansluitend hierbij kan nog worden opgemerkt dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat overeenkomstig de Servische wetgeving de vervolging voor oorlogsmisdaden in Servië een exclusieve bevoegdheid is van het Bureau van de Servische Aanklager voor Oorlogsmisdaden (Servisch: Tužilaštvo za ratne zlocine; Engels: Office of the War Crimes Prosecutor). De processen voor oorlogsmisdaden worden in Servië bovendien gevoerd voor de War Crimes Chamber van de districtrechtbank van Belgrado. Dat u aldus door de arrondissementsrechtbank van Vranje in beschuldiging zou zijn gesteld voor oorlogsmisdaden is in tegenspraak met deze informatie. Door deze documenten, die de kern van uw relaas onomstotelijk

bevatten, neer te leggen, blijkt dat u de Belgische autoriteiten op intentionele wijze trachtte te misleiden. Aansluitend dient vastgesteld te worden dat u in het bezit bent van een Servisch paspoort dat op 3 september 2009 werd uitgereikt. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (waarvan een kopie als bijlage aan het administratieve dossier werd gevoegd) blijkt echter dat een paspoort niet wordt uitgereikt wanneer de aanvrager van het paspoort officieel in beschuldiging werd gesteld door het openbaar ministerie of vervolgd wordt door een bevoegde rechtbank.

Bovendien legde u weinig consistente verklaringen af omtrent uw Servisch paspoort. U stelde aanvankelijk uw paspoort reeds in uw bezit te hebben voordat u door de politie gezocht werd (CGVS dd. 7.6.2011, p.4). Geconfronteerd met het feit dat u eerder verklaarde sinds eind 2008 door de politie gezocht te zijn, stelde u dat uw advocaat u zei het recht te hebben op een paspoort. U zou op dat moment ook al uw oproeping van juni 2010 ontvangen hebben (CGVS dd. 7.6.2011, p.11).

Geconfronteerd met het door u opgegeven tijdsverloop en het feit dat uw paspoort in september 2009 werd uitgereikt, bevestigde u tot slot dat u uw paspoort in 2009 ging halen (CGVS dd. 7.6.2011, p.11). Aansluitend dient opgemerkt te worden dat het bijzonder merkwaardig is dat u, die sinds eind 2008 uit schrik voor problemen met de Servische autoriteiten, in Kosovo ondergedoken leefde, in 2009 alsnog een Servisch paspoort aanvraagt. Uw verklaring dat u van uw advocaat de garantie kreeg dat u niets kon gebeuren is weinig overtuigend, te meer omdat u later verklaarde in Servië uit schrik voor de politie geen arts geraadpleegd te hebben voor de behandeling van uw trauma (CGVS dd. 7.6.2011, p.11 en p.15).

Verder legde u doorheen uw opeenvolgende gehoren voor het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen af betreffende het begin van uw problemen. Vooreerst stelde u in november 2008 naar Kosovo gevlucht te zijn nadat tien vrienden en kennissen in Preshevë door de Servische gendarmerie werden gearresteerd. U stelde expliciet voor deze arrestaties geen problemen gekend te hebben met de politie of enig andere autoriteit (CGVS dd. 7.6.2011, p.7). Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal werd u echter geconfronteerd met het feit dat één van uw voorgelegde documenten gewag maakt van een akte van inbeschuldigingstelling van 11 juli 2008. Hierop repliceerde u dat u vanaf begin 2008 niet met rust werd gelaten. Zo werd u sinds begin 2008 10 à 15 keer door de politie meegenomen voor ondervraging (CGVS dd. 5.7.2011, p.3). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen stelde u dat de tolk mogelijk niet alles duidelijk vertaalde (CGVS dd. 5.7.2011, p.3). Dergelijke verklaring kan niet weerhouden worden gezien de duidelijke vraagstelling, het feit dat u bij uw eerste gehoor meermaals herhaalde dat uw problemen eind 2008 begonnen (CGVS dd. 5.7.2011, p.7, p.8, p.11) en het feit dat u tijdens uw eerste gehoor nergens gewag maakte van enig probleem met de tolk. Uw echtgenote beweerde trouwens dat u nooit door de politie werd meegenomen. De politie zocht u thuis wel, maar u was steeds afwezig (CGVS partner, p.4).

U legde tevens strijdige verklaringen af over het tijdstip vanaf wanneer u een advocaat raadpleegde in Servië. Aanvankelijk stelde u vanaf de convocatie van juni 2010 een advocaat geraadpleegd te hebben (CGVS dd. 7.6.2011, p.8). U meldde u samen met uw advocaat bij de rechtbank (CGVS dd. 7.6.2011, p.8). Later stelde u vanaf februari 2008 een advocaat onder de arm genomen te hebben, eraan toevoegend sinds november 2008 geen contact meer met uw advocaat te hebben (CGVS dd. 5.7.2011, p.4). Uw echtgenote beweerde trouwens dat u zich nooit bij een rechtbank heeft gemeld (CGVS partner, p.5).

Gezien bovenstaande vaststellingen kan niet het minste geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met de Servische autoriteiten.

Wat betreft uw trauma (de controle en het bewustzijn verliezen) dat u tijdens de oorlog zou opgelopen hebben, dient vastgesteld te worden dat u sinds eind 2008 (toen deze gezondheidsproblemen erger werden) twee keer per maand naar een arts in Kosovo ging. U werd er onderzocht en kreeg medicatie voorgeschreven (CGVS dd. 7.6.2011, p.15-16). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u deze behandeling niet verder zou kunnen zetten. Uw verklaringen in Servië geen arts te kunnen raadplegen omdat u er gezocht wordt door de politie (CGVS dd. 7.6.2011, p.15), kan gezien bovenstaande vaststellingen bovendien niet weerhouden worden. Tot slot dient opgemerkt te worden dat u van uw jarenlange behandeling niet het minste begin van bewijs kan voorleggen.

Wat betreft de gezondheidsproblemen van uw dochter O.(...) (welke gestaafd worden door twee medische attesten) dient tot slot vastgesteld te worden dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Uit uw verklaringen blijkt dat O.(...) deze gezondheidsproblemen kende vanaf haar geboorte en dat zij hiervoor 2 à 3 keer in Belgrado werd geopereerd. Artsen lieten weten dat ze haar niet verder kunnen genezen. U weet echter niet waarom dat is (CGVS dd. 7.6.2011, p.17-18). In tegenstelling tot de beweringen van uw partner (CGVS partner, p.7), blijkt nergens dat uw dochter de toegang tot de gezondheidszorg werd ontzegd.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit en het feit dat u in België een psycho-analyst bezoekt staan niet ter discussie. Het internetartikel betreffende de reactie van Albanese partijen op de arrestatie van oa. B.(...) F.(...) laat niet toe ten aanzien van u persoonlijk een risico op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te bepalen.

In het kader van de asielaanvraag van uw echtgenote werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster), mevrouw A.A., als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese uit Vranje, Servië. U bezit de Servische nationaliteit. Samen met uw echtgenoot A.(...) O.(...) woonde u in Preshevë (Zuid-Servië). Op 1 maart 2010 vroeg u voor het eerst asiel aan in België. Op 27 april 2010 nam het Commissariaat-generaal hierin een weigeringsbeslissing omdat u geen gevolg had gegeven aan uw oproeping tot gehoor. Op 3 mei 2011 diende u een tweede asielaanvraag in België in. Uw man vocht van 2000 tot 2001 bij het UCPMB (Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegjë en Bujanovc). Sinds maart 2008 kwam de Servische politie uw echtgenoot meermaals thuis zoeken omwille van zijn deelname aan de oorlog in Zuid-Servië. Uw man was echter nooit thuis. Sinds de arrestatie van enkele van zijn vrienden in maart 2008 leefde hij immers in Kosovo. Uit vrees verdere problemen met de Servische autoriteiten verlieten jullie in maart 2010 Servië voor het eerst, richting België, waar u op 1 maart 2010 asiel vroeg. U bleef toen slechts enkele weken in België en u keerde hierna terug naar Preshevë. Uw echtgenoot ging toen opnieuw in Kosovo wonen. Sinds uw terugkeer kwam de Servische politie opnieuw uw echtgenoot thuis zoeken. Omwille van zijn deelname aan de oorlog werd uw echtgenoot door de rechtbank opgeroepen. Uw man is hier evenwel nooit op ingegaan. Uit schrik veroordeeld te worden trokken u en uw echtgenoot in augustus 2010 naar Frankrijk, waar u tevens asiel vroeg. Aangezien België verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van uw asielaanvraag werd u op 26 april 2011 naar België gebracht. U stelt tevens dat uw dochter O.(...) sinds haar geboorte gezondheidsproblemen heeft waarvoor ze twee keer in zes weken tijd in Belgrado werd geopereerd. Toen u na twee weken met haar op controle wou gaan weigerde de arts haar te onderzoeken en zei u weg te gaan. U liet hierop uw dochter in een ziekenhuis in Preshevë controleren waar ze echter onvoldoende middelen hebben om haar te behandelen. U bent in het bezit van uw Servisch paspoort en die van uw kinderen, uw identiteitskaart en de Servische nationaliteitsattesten en geboorteaktes van u en uw kinderen.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag volledig steunt op dezelfde motieven die terzake werden uiteengezet door uw echtgenoot A.(...) O.(...). In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

"Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelde Servië in augustus 2010 verlaten te hebben nadat er een rechtzaak tegen u werd opgestart bij welke u ten onrechte in verdenking werd gesteld van het plegen van oorlogsmisdaden in Kosovo. Uit uw verklaringen blijkt dat u sinds begin 2008 door de politie werd meegenomen voor ondervraging over mogelijk gepleegde misdrijven in Kosovo en dat – volgens het door u voorgelegde arrestatiebevel dd. 4 april 2011 – u op 11 juli 2008 officieel in beschuldiging werd gesteld. U weet niet of uw zaak nog steeds hangende is voor de gerechtelijke autoriteiten in Servië (CGVS dd.5.7.2011, p.4).

Er dient echter te worden vastgesteld dat de door u voorgelegde documenten (een opsporingsbericht, een arrestatiebevel en een huiszoekingsbevel) bol staan van taal- en schrijffouten waardoor er niet de minste bewijswaarde aan deze documenten kan worden gehecht. Volgens de convocatie van de rechtbank van Vranje wordt u bovendien als verdachte opgeroepen volgens artikel 248, alinea 2 van de strafwet. Artikel 248 telt echter slechts één alinea en betreft het niet naleven van gezondheidsvoorschriften in geval van een epidemie. Aansluitend hierbij kan nog worden opgemerkt dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat overeenkomstig de Servische wetgeving de vervolging voor oorlogsmisdaden in Servië een exclusieve bevoegdheid is van het Bureau

van de Servische Aanklager voor Oorlogsmisdaden (Servisch: Tužilaštvo za ratne zlocine; Engels: Office of the War Crimes Prosecutor). De processen voor oorlogsmisdaden worden in Servië bovendien gevoerd voor de War Crimes Chamber van de districtrechtbank van Belgrado. Dat u aldus door de arrondissementsrechtbank van Vranje in beschuldiging zou zijn gesteld voor oorlogsmisdaden is in tegenspraak met deze informatie. Door deze documenten, die de kern van uw relaas onomstotelijk bevatten, neer te leggen, blijkt dat u de Belgische autoriteiten op intentionele wijze trachtte te misleiden. Aansluitend dient vastgesteld te worden dat u in het bezit bent van een Servisch paspoort dat op 3 september 2009 werd uitgereikt. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (waarvan een kopie als bijlage aan het administratieve dossier werd gevoegd) blijkt echter dat een paspoort niet wordt uitgereikt wanneer de aanvrager van het paspoort officieel in beschuldiging werd gesteld door het openbaar ministerie of vervolgd wordt door een bevoegde rechtbank.

Bovendien legde u weinig consistente verklaringen af omtrent uw Servisch paspoort. U stelde aanvankelijk uw paspoort reeds in uw bezit te hebben voordat u door de politie gezocht werd (CGVS dd. 7.6.2011, p.4). Geconfronteerd met het feit dat u eerder verklaarde sinds eind 2008 door de politie gezocht te zijn, stelde u dat uw advocaat u zei het recht te hebben op een paspoort. U zou op dat moment ook al uw oproeping van juni 2010 ontvangen hebben (CGVS dd. 7.6.2011, p.11).

Geconfronteerd met het door u opgegeven tijdsverloop en het feit dat uw paspoort in september 2009 werd uitgereikt, bevestigde u tot slot dat u uw paspoort in 2009 ging halen (CGVS dd. 7.6.2011, p.11). Aansluitend dient opgemerkt te worden dat het bijzonder merkwaardig is dat u, die sinds eind 2008 uit schrik voor problemen met de Servische autoriteiten, in Kosovo ondergedoken leefde, in 2009 alsnog een Servisch paspoort aanvraagt. Uw verklaring dat u van uw advocaat de garantie kreeg dat u niets kon gebeuren is weinig overtuigend, te meer omdat u later verklaarde in Servië uit schrik voor de politie geen arts geraadpleegd te hebben voor de behandeling van uw trauma (CGVS dd. 7.6.2011, p.11 en p.15).

Verder legde u doorheen uw opeenvolgende gehoren voor het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen af betreffende het begin van uw problemen. Vooreerst stelde u in november 2008 naar Kosovo gevlucht te zijn nadat tien vrienden en kennissen in Preshevë door de Servische gendarmerie werden gearresteerd. U stelde expliciet voor deze arrestaties geen problemen gekend te hebben met de politie of enig andere autoriteit (CGVS dd. 7.6.2011, p.7). Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal werd u echter geconfronteerd met het feit dat één van uw voorgelegde documenten gewag maakt van een akte van inbeschuldigingstelling van 11 juli 2008. Hierop repliceerde u dat u vanaf begin 2008 niet met rust werd gelaten. Zo werd u sinds begin 2008 10 à 15 keer door de politie meegenomen voor ondervraging (CGVS dd. 5.7.2011, p.3). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen stelde u dat de tolk mogelijk niet alles duidelijk vertaalde (CGVS dd. 5.7.2011, p.3).

Dergelijke verklaring kan niet weerhouden worden gezien de duidelijke vraagstelling, het feit dat u bij uw eerste gehoor meermaals herhaalde dat uw problemen eind 2008 begonnen (CGVS dd. 5.7.2011, p.7, p.8, p.11) en het feit dat u tijdens uw eerste gehoor nergens gewag maakte van enig probleem met de tolk. Uw echtgenote beweerde trouwens dat u nooit door de politie werd meegenomen. De politie zocht u thuis wel, maar u was steeds afwezig (CGVS partner, p.4).

U legde tevens strijdige verklaringen af over het tijdstip vanaf wanneer u een advocaat raadpleegde in Servië. Aanvankelijk stelde u vanaf de convocatie van juni 2010 een advocaat geraadpleegd te hebben (CGVS dd. 7.6.2011, p.8). U meldde u samen met uw advocaat bij de rechtbank (CGVS dd. 7.6.2011, p.8). Later stelde u vanaf februari 2008 een advocaat onder de arm genomen te hebben, eraan toevoegend sinds november 2008 geen contact meer met uw advocaat te hebben (CGVS dd. 5.7.2011, p.4). Uw echtgenote beweerde trouwens dat u zich nooit bij een rechtbank heeft gemeld (CGVS partner, p.5).

Gezien bovenstaande vaststellingen kan niet het minste geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met de Servische autoriteiten.

Wat betreft uw trauma (de controle en het bewustzijn verliezen) dat u tijdens de oorlog zou opgelopen hebben, dient vastgesteld te worden dat u sinds eind 2008 (toen deze gezondheidsproblemen erger werden) twee keer per maand naar een arts in Kosovo ging. U werd er onderzocht en kreeg medicatie voorgeschreven (CGVS dd. 7.6.2011, p.15-16). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u deze behandeling niet verder zou kunnen zetten. Uw verklaringen in Servië geen arts te kunnen raadplegen omdat u er gezocht wordt door de politie (CGVS dd. 7.6.2011, p.15), kan gezien bovenstaande vaststellingen bovendien niet weerhouden worden. Tot slot dient opgemerkt te worden dat u van uw jarenlange behandeling niet het minste begin van bewijs kan voorleggen.

Wat betreft de gezondheidsproblemen van uw dochter O.(...) (welke gestaafd worden door twee medische attesten) dient tot slot vastgesteld te worden dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Uit uw verklaringen blijkt dat O.(...) deze gezondheidsproblemen kende vanaf

haar geboorte en dat zij hiervoor 2 à 3 keer in Belgrado werd geopereerd. Artsen lieten weten dat ze haar niet verder kunnen genezen. U weet echter niet waarom dat is (CGVS dd. 7.6.2011, p.17-18). In tegenstelling tot de beweringen van uw partner (CGVS partner, p.7), blijkt nergens dat uw dochter de toegang tot de gezondheidszorg werd ontzegd.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit en het feit dat u in België een psycho-analyst bezoekt staan niet ter discussie. Het internetartikel betreffende de reactie van Albanese partijen op de arrestatie van oa. B.(...) F.(...) laat niet toe ten aanzien van u persoonlijk een risico op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te bepalen."

Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Zij betreffen immers enkel de identiteit van u en uw kinderen, welke hier niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 1, A, 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag). Verzoekers voldoen aan de voorwaarden van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet gezien zij een vrees koesteren voor arrestatie en vervolging door de Servische autoriteiten omwille van verzoekers deelname aan de oorlog in Zuid-Servië als soldaat bij het UCPMB (Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegje en Bujanovc). Uit het administratief dossier en de gehoorverslagen van verzoekers blijkt duidelijk dat zij persoonlijk worden gezocht.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verweerder heeft zich in de bestreden beslissingen beperkt tot standaardoverwegingen die haaks op de materiële motiveringsplicht en de gehoorverslagen staan. De commissaris-generaal voert aan dat het in de convocatie vermelde artikel van de strafwet, artikel 248, niet correct is nu dit artikel het niet naleven van gezondheidsvoorschriften betreft in geval van epidemie. Hij vergist zich echter, daar in de convocatie artikel 348 van de strafwet vermeld staat. Verweerder nam de bestreden beslissingen aldus ten onrechte. Waar de commissaris-generaal beweert dat de vervolging voor oorlogsmisdaden in Servië een exclusieve bevoegdheid is van het Bureau van de Servische Aanklager voor Oorlogsmisdaden en dat de processen gevoerd worden voor de War Crimes Chamber van de districtrechtbank van Belgrado, vergist hij zich nogmaals. De bevoegde rechtbank in eerste aanleg is immers de Rechtbank van Eerste Aanleg te Vranje. Verzoekers paspoort werd aangevraagd vóór hij officieel in beschuldiging werd gesteld, waardoor er geen probleem ontstond. Het oproepingsbericht van de rechtbank toont aan dat verzoeker voor de rechtbank moest verschijnen. Verzoeker kan de behandeling van zijn trauma in Servië niet verderzetten gezien de vervolging door de Servische autoriteiten.

Wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, beperkt verweerder zich tot stereotiepe overwegingen. Verweerder heeft nagelaten te onderzoeken of er een schending kan zijn van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Er is geen twijfel dat verzoekers in hun thuisland het risico lopen om onmenselijk en vernederend behandeld te worden omwille van verzoekers deelname aan de oorlog in Zuid-Servië.

2.2.1.1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft de asielaanvragen van verzoekers op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissingen baseert.

Zo stelde de commissaris-generaal vast dat de documenten die verzoeker aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) voorlegde en ook opnieuw bij zijn verzoekschrift voegde, zijnde een oproepingsbericht en een huiszoekings- en arrestatiebevel, bol staan van taal- en schrijffouten waardoor er geen waarde aan kan worden gehecht. Verzoekers laten deze vaststelling ongemoeid waardoor ze hier behouden blijft.

Daarnaast stelde de commissaris-generaal vast dat de vervolging van oorlogsmisdaden in Servië een exclusieve bevoegdheid is van het 'Bureau van de Servische Aanklager voor Oorlogsmisdaden' en dat de processen voor oorlogsmisdaden gevoerd worden voor de 'War Crimes Chamber' van de

districtrechtbank van Belgrado. Dat de convocatie die verzoeker voorlegt, uitgaat van de rechtbank van Vranje is aldus strijdig met de informatie waarover het CGVS beschikt. De opmerking van verzoekers dat de commissaris-generaal zich vergist nu de bevoegde rechtbank voor processen tegen ex-strijders van de etnisch Albanese minderheden in Preshevë, Medvegje en Bujanovic de rechtbank van eerste aanleg te Vranje is, wordt niet in het minst gestaafd en is aldus niet bij machte aan te tonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert, niet correct is.

Verder werden zowel aangaande verzoekers paspoort als aangaande het begin van verzoekers problemen inconsistenties en tegenstrijdigheden vastgesteld in de verklaringen van verzoekers. Zij laten na deze inconsistenties te weerleggen waardoor deze hier gehandhaafd blijven.

Er werden eveneens tegenstrijdigheden vastgesteld aangaande het tijdstip vanaf wanneer verzoeker een advocaat raadpleegde in Servië. Verzoeker tracht de twijfel die de commissaris-generaal zou hebben over het feit of verzoeker zich samen met zijn advocaat bij de rechtbank zou hebben aangemeld, weg te nemen door te verwijzen naar het oproepingsbericht van de rechtbank. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat er in casu geen sprake is van twijfel doch wel van tegenstrijdigheden aangezien verzoekster, in tegenstelling tot verzoeker, voorhoudt dat verzoeker zich nooit bij een rechtbank gemeld heeft. De verwijzing naar het oproepingsbericht is aldus niet dienstig om de vastgestelde tegenstrijdigheid in de verklaringen te weerleggen, en kan evenmin de tegenstrijdigheden aangaande het moment van het onder de arm nemen van een advocaat verklaren.

In de bestreden beslissingen werd eveneens vastgesteld dat niet blijkt dat het trauma (namelijk het verliezen van controle en bewustzijn) dat verzoeker tijdens de oorlog zou opgelopen hebben niet verder behandeld zou kunnen worden in Servië. De blote bewering dat dit wegens de vervolging door de Servische autoriteiten niet mogelijk is, is niet dienstig nu uit het geheel van de opgesomde motieven blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers voorgehouden problemen met de Servische autoriteiten. Ook wat betreft de gezondheidsproblemen van verzoekers dochter O., stelden de bestreden beslissingen terecht vast dat nergens blijkt dat haar de toegang tot de gezondheidszorg werd ontzegd.

Ten slotte stelden de bestreden beslissingen dat de door verzoekers bijgebrachte documenten, waarvan verzoekers er enkelen opnieuw bij het verzoekschrift voegden, niet bij machte zijn de gedane vaststellingen te wijzigen.

De kritiek van verzoekers met betrekking tot het onjuiste geciteerde artikel van de strafwet in de convocatie van de rechtbank van Vranje en met betrekking tot het moment waarop verzoeker zijn paspoort aanvraag, is gericht tegen overtollige motieven zodat de eventueel ontbrekende feitelijke grondslag van deze motieven de geldigheid van de overige motieven van de bestreden beslissingen niet kan aantasten.

Voor het overige beperken verzoekers zich tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen en het uiten van blote beweringen. Zij laten echter na concrete elementen aan te halen die de gedane vaststellingen, die allen steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze werden uitgewerkt in de bestreden beslissingen, kunnen weerleggen. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

2.2.1.2. Verzoekers voeren aan dat de commissaris-generaal heeft nagelaten te onderzoeken of artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet geschonden is en zij stellen dat er geen twijfel mogelijk is dat zij in hun thuisland een reëel risico lopen op onmenselijke en vernederende behandelingen omwille van verzoekers deelname aan de oorlog als soldaat bij het UCPMB in Zuid-Servië. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, houdt niet in dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

Verzoekers baseren hun vraag om subsidiaire bescherming op geen andere elementen dan deze die de grondslag vormen van hun asielaanvraag. Gelet op de bovenstaande vaststellingen omtrent de ongeloofwaardigheid van dit relaas, maken zij ook niet aannemelijk dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Het is overigens het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers' asielaanvragen waardoor hen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd.

Gelet op het voorgaande weerleggen verzoekers de concrete vaststellingen van de bestreden beslissingen, die allen steun vinden in het administratieve dossier, niet. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

De middelen zijn ongegrond.

2.3. Verzoekers kunnen niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komen niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

3. Verzoekers vragen een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 2.000 euro. Dergelijke vergoeding is niet voorzien in de procedure voor de Raad en de vraag is derhalve onontvankelijk.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER